

Sygn. akt II AKa 390/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Małgorzata Mojewska (spr.)

SA – Hanna Wnękowska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 r.

sprawy J. M.

w przedmiocie wyroku łącznego

na skutek apelacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 września 2013 r. sygn. akt XVIII K 168/13

zaskarżony wyrok wobec J. M. uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Mokotowa w Warszawie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 5 września 2013 r. w sprawie XVIII K 168/13 Sąd Okręgowy wobec J. M. skazanego prawomocnym wyrokiem: Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 3 lipca 2009 roku w sprawie XIV K 29/05:

- a) za czyn z art. 278 § 1 k.k., popełniony w dniu 1 marca 2003 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- b) za czyn z art. 273 k.k., popełniony w dniu 2 marca 2003 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności
- c) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 i 3 k.k., popełniony w okresie od dnia 18 października 2003 roku do dnia 22 października 2003 roku, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 2009 roku w sprawie X Ka 766/09, wyrok ten w powyższym zakresie został zmieniony w ten sposób, że złagodzone do 1 (jednego) roku karę orzeczoną za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego J. M. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 3 lipca 2009 roku w sprawie XIV K 29/05 i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie XIV K 29/05 od dnia 11 listopada 2010 r. do 13 kwietnia 2011 r.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił J. M. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie.

Wyrok w części co do kary zaskarżył obrońca skazanego J. M.

i na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

D) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego w postaci widocznych postępów w procesie resocjalizacyjnym skazanego, czego dowodem jest brak negatywnych opinii kuratora sprawującego dozór nad skazanym;

2. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na błędnej ocenie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, iż łączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego powinno oprzeć się o zasadę asperacji, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, w szczególności ocena charakteru czynów, co do których orzeczone kary podlegają łączeniu, powinna doprowadzić do połączenia kar w oparciu o zasadę absorpcji,

II) rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku wyrażającą się w orzeczeniu wobec J. M. kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zasadnym było ukształtowanie kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności przy zastosowaniu pełnej absorpcji.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1

i orzeczenie wyrokiem łącznym kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Rozpoznanie zarówno zarzutów, jak i wniosków apelacyjnych skarżącego na obecnym etapie postępowania jest przedwczesne.

Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw zmieniono przepisy Kodeksu wykroczeń a tym samym doszło do szeregu zmian mających zasadnicze znaczenie w przedmiotowej sprawie.

Na mocy art. 2 nowelizującej ustawy przesunięto granicę, od której czyny zabronione skierowane przeciwko mieniu będą stanowiły przestępstwa. Wraz z nowelizacją Kodeksu wykroczeń doszło do uzależnienia granicy pomiędzy wykroczeniem a przestępstwem od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, którym zgodnie z dodanym nowelizacją art. 47 § 9 Kodeksu wykroczeń jest wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r., o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

Limit dzielący wykroczenie i przestępstwo został ustalony na poziomie ¼ minimalnego wynagrodzenia, co oznacza, do końca 2013 roku, przy minimalnym wynagrodzeniu w wysokości 1 600 zł, wynosić będzie 400 zł.

Limit ten będzie jednocześnie zmieniał w zależności od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego w ramach Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych i ogłaszanego corocznie przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września

2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. minimalne wynagrodzenie w następnym roku kalendarzowym wynosić będzie 1 680 zł. W konsekwencji powyższego granica pomiędzy wykroczeniem a przestępstwem będzie kwota 420 zł.

W niniejszej sprawie wyrok łączny wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 5 września 2013 r., a będący przedmiotem kontroli Sądu Apelacyjnego, swym zakresem obejmował m.in. w pkt. „a” czyn z art. 278 § 1 kk popełnionego dnia 1 marca 2003 r., gdzie wartość zagarniętego mienia stanowiła kwotę 299 zł 60 gr.

Wobec zmian, do których doszło na skutek wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 r. ustawy w części odnoszącej się m.in. do czynu z art. 119 Kodeksu Wykroczeń a także wobec treści art. 50 tejże ustaw zasadnym stało się uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Mokotowa jako właściwemu rzeczowo, celem wydania nowego wyroku łącznego dotyczącego J. M. uwzględniającego wszelkie przekształcenia co do kary obejmującej czyn z pkt. „a” zaskarżonego wyroku, do dokonania których rzeczowo również właściwy jest Sąd Rejonowy.

Pozostałe czyny, które będą brane pod uwagę w przypadku ponownego rozpoznania sprawy (czy z pkt. „b” i „c” zaskarżonego wyroku) należą również do właściwości rzeczowej Sądu Rejonowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej.